

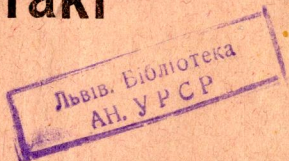
86

8265

Українська Партія Соціялістів-Революціонерів

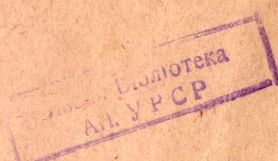
Борітеся — поборете!

Хто такі
Соціялісти-
Революціонери
і чого вони
домагаються?

Ціна 15 коп.

Мед. арх. 1949

Видання Київського Комітету Української партії соціялістів-революціонерів
1917

969 (24m)

ВІСНИК НАУКОВИХ ДІЯНОСТЕЙ

ВІСНИК НАУКОВИХ ДІЯНОСТЕЙ

а!

сб

1941

2052

Львівська державна
наукова бібліотека
№ _____

43257

Хто такі Соціялисти-Революціонери і чого вохи домагаються?

5925
Робочий чоловік не живе, а мучиться. Що дня з ранку до вечора, на фабриках і заводах, в полі, в душних і вохких хатах мучиться, потом обливається, натира собі мозолі; взагалі—робочий чоловік бьється, як риба об лід, мерзне, мокне, аби добути собі кусок хліба.

А між тим, все, що є на світі дорогого і цінного—все зроблено руками робітників. Богато неосвічених людей гадають, що земля стоїть на трьох китах. От такими китами з'являються робітники і селяне. Без них вся земля повернулась би в пустелю, перемерли б усі багаті і начальники. Бо справді, хто б тоді їх годував і задягав? Мучиться робочий люд, але не знає, чого це воно так, хто винен в цих лютих муках. Задурманюють йому голову різними казками про те, що, мовляв, хто тут страждає, той за те на тім світі в царство небесне по-

Львівська державна
наукова бібліотека

5925

паде—що, мовляв, всяка „власть“ від бога, а тому слухайся начальства, що воно-б не приказувало вам; а коли найдеться розумна людина і не послухається неправдивих наказів, то того нагаї та в'язниця наведуть на розум.

Довго мовчали робочі люди, довго давали пити кров свою багачам і царському уряду (правительству), нарешті не витерпіли, бо стало вже далі мовчати і терпіти нікуди. Прокинувся, заметушився, піднявся робочий люд. Життя показало йому, що коли сам він за себе не заступиться, то багачі і начальство його живим з'їдять. Стали люди збиратися, балакати про те, що поки в царство небесне попадеш, то на цім світі можна вмерти з голоду. Стали дошукуватись, чому це більшість людей завжди працює не розгинаючи спини і нічого не має, навіть куска хліба частенько не бачить в себе на столі, а меншість (багачі) нічого не робить і у них є, що їсти й пити? Чого ж так наше життя поставлено що є бідні і багаті. Рядом з голодним і голим робітником бачимо обгодованого і добре зодягненого пана? Чи не можна так зробити, щоб всі були не голодні, задягнені, щоб не було дармоїдів, а щоб всі працювали на користь всім?

Найбільше розумні і правдиві люди найшли, що причина народнього лиха полягає в тім, що земля, фабрики, заводи—

одним словом все те, за помічю чого роблять—тоб то всяке знаряддя належить не всьому народові, а окремим багатим людям. Тільки тоді робочий народ не буде бідувати і голодувати, коли вся земля, всі фабрики, заводи, шахти, залізниці і инше знаряддя стануть власністю народа. Кожен буде тоді і робітником і хазяїном. Всі будуть тоді процювати, бо кожен буде знати, що працюючи на всіх, він робить на самого себе, і ніхто не буде ні в чім терпіти недостачи. Такий порядок при якому земля, заводи і инше знаряддя будуть належать всьому народові, зветься *соціалізмом*, а люди котрі його добиваються—*соціалістами*. Ясно, що соціалізм потрібен тільки робочому народові, а багатим та начальству він гірше смерті, бо при соціалізмові вони вже не зможуть, палець об палець не вдаривши, жити в таких розкошах, як тепер. Для багача соціаліст гірше розбійника: він і безбожник і распутник і все, що є найгіршого. Темним людям, котрі ще не розібралися, що на світі робиться, вбивають в голови, що соціалісти вороги робочого люду, що соціалісти тільки поживитись з його хочать.

Але це неправда. Соціалісти, це тіж робітники і тіж селяне, тільки вони вже дізнались, де правда і розуміють в чім річ. Колиб соціалісти хотіли поживитись з народу, то вони б не вимагали землі селянам,

не вимагали, щоб заводи і фабрики були в руках робітників. Вони б тоді не йшли на смерть і в Сибір за правду, за долю і щастя народу. Отже соціялисти не вороги народу, а його свідомі, освічені товариші, Соціялист знає, що те, що за для робочого чоловіка здорово—для багатого смерть, і навпаки, що багатому здорово, то робочому —смерть. Через це між робочим народом з одного боку і багачами і начальством з другого—йде неупинна боротьба. Невеличке полекшення життя робочому чоловікові доводиться брати з бою. От в цій боротьбі соціялисти і допомагають народові.

Кожен соціялист є в той же час борець за волю народу. А такий чоловік, що бореться за волю народу зветься *революціонером*. Але соціялисти знають, що боритись кожному з'окрема не можна, а треба боритись гуртом—*партіями*. І тому вони з'єднуються в партії і закликають всіх прилучатися до їх партій. Таким чином, партія, котра бореться за землю і волю народу зветься *партією соціялістів-революціонерів*.

Наша партія зветься: „*Українська Партія Соціялістів-Револуціонерів*“, бо вона працює на Українській землі.

Ця партія вказує народові, як треба боритись за таке життя, де нема ні пана, ні хама, як треба боритись за соціалізм.

Свідомий робочий чоловік знає, що спасення його тільки в соціялизмові. Але треба пригадати приказку: доки сонце зійде, роса очі виїсть — поки соціялізм настане, то нарід ще багато прийме мук. Отже, щоб цього не було, треба полекшити життя робочого люду і вказати, як треба боротись за соціялізм.

І Українська партія соціялістів—революціонерів вказує народові на зособи до боротьби за соціялізм.

Ці засоби такі:

Треба добитись повного народнього самоупрядовання, (самоуправління) себ-то, щоб уряд (правительство) вибірався народом і давав народу відчіт в усіх своїх вчинках і без дозволу народа нічого сам не смів робити. Такий порядок звется *Демократичною (народньою). Республікою*.

На величезному просторі Росії живе не один народ, а живе багато народів з ріжними звичаями, вдачою, характером і мовою. От як Поляки, Фини, Грузини, Литва і багато інших та і ми Українці. Тому не можна примусити всіх, щоб вони жили і порядкували по одному для всіх закономі, бо такий закон був би тим кожухом, що гарно шитий, та не всім однаково придатний. Через це треба, щоб кожен народ, кожна країна сама для себо виробляла зако-

ни, які-б для неї були найкращі, щоб народ цієї країни був сам хазяїном в своїй хаті.

Країна, що сама для себе вільно видає закони зветься *країною Автономною*.

Але кожна автономна країна окремо не може бути такою дужою, як вся Росія, і тому конечно треба, щоб всі народи Росії або всі автономні країни злучились в одну величезну спілку. Це зветься *федерація* (союз). А коли Російська Демократична республіка буде так утворена, то вона буде зватись: *Федеративною демократичною республікою*.

Кожна країна, як частина федеративної республіки, буде для себе сама видавати закон через своїх депутатів в своїй *краєвій народній думі*, або *соймі* а особливо важні справ—загальні, всеросійські однаково важні для всіх країн,—от як війна, мир, пошта та телеграф і т. инш. будуть вирішуватись в загально-державному *всеросійському соймові*, який складатиметься з послів (депутатів) від усіх країн.

За таку *Російську федеративну демократичну Республіку* стоїть Українська партія соціялістів-революціонерів.

А як же у нас було ще не давно? Народ тільки й знав що платив всякі податки, та податки, проливав свою кров на війні, а як, і за що про це й говорити не смій! Виходе так, що робочий народ, як дійна

корова. Доїли його царь з міністрами, губернаторами, поліцаями, а з ними й поміщики-фабриканти купці та попи. Тепер же царь з міністрами і поліцаями не доять, а zostались доїти поміщики-фабриканти, купці та попи. Раніш було так, що тільки народ намагався скинути з себе цих п'явок, як зразу ж з'являлось військо і поліція. Тепер же військо перейшло на бік народу, а поліція сама нічого не вдіє—і здалась. Тепер народ вже зможе одірвати від себе тих двох п'явок, які тисячі років п'ють з його кров. Від одної п'явки: поміщиків, фабрикантів, та купців можна позбавитись тільки соціалізмом. Од другої ж п'явки царя з міністрами можна позбутись встановивши народнє самоупрядовання, себ-то *Федеративну Демократичну Республіку*. Ще вчора було у нас самодержавство. Для 160 мільйонів народу воля одного чоловіка—царя—була обов'язкова, ніхто не міг йому перечити і вимагати від його відчуту. Що царь хотів, те й робив. Від такого порядку і розорилась Росія в кінець. Щоб такого неладу і такої неправди не було, українські соціалісти революціонери вимагають ось чого:

I. Політичні вимагання.

Знищення навіки самодержавства і заміни його повним народнім самоупрядом.

ванням—Демократичною фєдеративною Рєспублікою. Це самоурядовання треба так розуміти: всі народи, які населяють Росію ч оловіки і жінки, хто якої б віри не держався, все одно, аби йому сповнилось 20 років, має право вибирати посла (депутата). Ці послы збираються в столиці, свого краю (у нас на Україні в Києві) балакають про нужди людей, які їх вибрали і в згоді між собою встановляють закони, про землю про робітників і инш. розкладають приходи і розходи, взагалі всіми ділами завідують. Депутатів (послів) вибирають не на все життя, а на певний срок (2—3 роки). А коли який посол буде нездатнім, то ті, хто вибрав його, можуть і скинути такого посла. А щоб послами попадали люди гарні, чесні, треба щоб вибори були: 1) всенародні себ-то, щоб вибирали всі 2) прямі, себ-то, щоб депутати вибиралися самим народом, а не виборщиками, як це було в Державну Думу, 3) рівні, себ-то кожен чоловік чи жінка багатий чи бідний має право на 1 голос 4) таємні, себ-то, щоб ніхто не знав, хто за кого подає голос, бо може хто побоїться пітти проти своїх хазяїнів, або начальників.

II. Українські соціялисти-революціонери вимагають, щоб у всіх частинах (автономних країнах) російської демократичної фєдеративної рєспубліки не притісняли людей другої народности (це зветься—зобезпечення прав на-

ціональних меншостей). Ось наприклад у нас на Україні українці мусять забезпечити права других народів: поляків, євреїв і інших. В Фінляндії так само роблять фіни. І так в кожній стороні. Треба щоб дужчий не давив слабшого, бо всі люде рівні.

ІІІ. Українські соціал-революціонери вимагають щоб важні питання (війна, мир, та інші), як ми вже казали, вирішувались представниками всіх народів у всеросійському парламенті (народня дума).

А крім цього в особливо важних справах, щоб парламент запитував увесь народ як ставиться він до того чи іншого питання: це зветься референдум, а також щоб певна кількість людей (ну, наприклад, 10,000 чоловік) могли б внести в сойм на обговорення якийсь там закон, який би був користний народові на їх думку (це зветься народня законодавча ініціатива).

ІV. Щоб всі урядовці (чиновники), суди, міністри,—словом, всі урядові особи вибирались, а не призначалась, як це було досі, і щоб їх можна було притягти до суду за неправдиві вчинки і змінити у всякий час, коли вони будуть поганими.

V. Щоб можна було збиратися де завгодно, говорить про свої справи, щоб всякий міг писати і друкувати все, що на його думку користне, для всього народу; щоб можна було засновувати всякі товариства та

всякі спілки для оборони своїх інтересів, щоб не притісняли людей за їх віру, щоб кожен мав право молитися по своєму.

VI, Щоб перед судом і законом всі були рівні: і прості люди і начальники, і бідні і багаті, щоб заарештовували, карали тільки по постанові суду, а не так, як досі було, що як захотіла поліція, так і посаде у в'язницю і буде там держати поки їй бажатиметься.

VII, Щоб всі діти обов'язково вчилися рідною мовою, щоб уряд (правительство) задушно давав учителів, книги і все, що треба для навчання.

VIII. Щоб постійного війська не було, а була-б замість того міліція.

II. Земельне питання.

Добре, може скаже хто, коли робочий народ і доб'ється всього цього. Але все-ж пити і їсти треба; одним самоурядованням не проживеш. „Так“—скаже соціаліст-революціонер, але самоурядовання багато полекшить народові боротьбу за соціалізм. Коли буде все те, що перелічено, то багачам не можна буде гнітити людей, бо робітники й селяне будуть всі грамотні, свідомі, будуть мати в парламенті своїх послів, котрі не дозволять видавати погані закони. При самоурядованні робочий люд зуміє з'ед-

натись, збалакатись і тоді багачам доведеться мати діло не з окремими робітниками, а зо всім робочим народом.

Але українські соціялисти-революціонери не тільки народного самоурядовання вимагають. Цього занадто мало. Щоб боротись з багачами за соціялізм треба бути неголодними, здоровими і розумними, а за для цього соціялисти-революціонери вимагають:

1) Передачі всіх земель: казенних, поміщицьких, монастирських, церковних і інших через Український сойм в руки всього трудового народу, щоб користувались землею на підставі урівнюючого землеволодіння. (Це значить, що тоді кожен хто захоче обробляти землю, має право взяти стільки землі, скільки він зможе обробити сам з своєю сем'єю, але щоб не наймав собі робітників).

2) Щоб землею порядкував нарід через свої трудові громади.

3) Щоб землі не можна було ні продавати, ні купувати, ні зоставляти в спадщину (наслідство).

Українські соціялисти - революціонери міркують так: землею може користуватись тільки той, хто обробляє її своїми руками і поки обробля, кожному робочому чоловікові буде дано землі стільки, скільки йому необхідно, щоб прожити самому з сем'єю, не наймаючи робітника, а коли чоловік перестане обробляти землю, то вона віддається

другому. Коли селяне будуть мати землю, то вони тоді з успіхом будуть боротись з багачами, за соціалізм. Тепер робітникам трудно страйкувати, бо коли вони застрайкують, то з села посунуть на фабрики бідні селяне, які не мають землі, і зіб'ють заробітню плату на безцінь.

Коли ж селянин буде мати землю, то йому нічого тоді йти в город на заробітки. Тоді фабриканти поневолі мусять дати те, що вимагають робітники.

Захоплення землі народом дасть змогу робочому людові тісніше з'єднатись в одну величезну спілку всього трудового народу селянства і робітництва.

III. Робітничі питання.

Що-ж торкається робітництва, то партія українських соціалістів-революціонерів вимагає:

1) Щоб скорочено було робочий день на скільки можна, і щоб більше 8 годин в сутки ні в яким разі робітники не робили. Дітям і вагітним жінкам, щоб зовсім було заборонено робити на фабриках і заводах.

2) Щоб робітникам платили добру плату і щоб було встановлено розмір заробітної плати, менше якого хазяїн не мав би права платити, а то під суд попаде (мінімум заробітної плати).

3) Щоб було забезпечено робітників від наглих (несчастних) випадків, старісти, хвороби, безробіття і т. и. Але щоб страхували не на кошт робітників, а на кошт хазяїнів і держави; а страхуванням, щоб керували самі робітники.

4. Щоб робітникам на фабриках, заводах, дано право страйкувати (бастувати).

5) Щоб по всіх фабриках, заводах і майстернях завжди було чисто, щоб поводитись з робітниками чемно, (ввічливо), за всім цим мусять слідкувати нарочито для того вибрані робітниками представники і щоб ці представники мали за це від хазяїна плату.

6) Українські соціялисти-революціонери вимагають, щоб було дано право впорядкування професійних союзів, кас взаємної допомоги і взагалі всяких робітничих організацій.

7) Щоб остаточно розв'язати робітниче питання Українська партія соціялістів-революціонерів всю свою роботу провадить так, щоб всі фабрики, заводи, майстерні і т. и. перейшли до рук робітників, так само, як земля до рук селян.

IV. Податки і інші питання.

Предмети вживання от як—сахар, сірники гас та инш. коштують на фабриках

дуже дешево, а продаються дуже дорого через те, що на них накладуються великі податки (*косвенні налози, акциз*).

Щоб робочому народові можна було дешево купувати необхідні товари (сіть, сірники, сахар) соціялисти-революціонери вимагають знищення косвених налогів (акцизу).

Але щоб державні кошти від цього не зменьшувались, Українські соціялисти-революціонери вимагають, щоб на користь усієї держави брали податки з доходів і наслідства, і чим більший дохід, або наслідство, тим більший відсоток з них брати (подходно-прогресивний налог).

Українські соціялисти-революціонери стоять і за те, щоб громади, міські думи, земства, які мусять бути вибраними всенароднім, прямим і таємним голосуванням, брали в своє завідування різні галузі сільського і земського господарства: водопровод, освітлення, шкільне діло, дешеві кватири і т. и.

Як же здобути все це? Як добитись, щоб гніт і голод зникли навіки, щоб правда і щастя запанували скрізь на землі?

Царське самодержавство і всіх його прислужників скинуто. Тепер час самому трудовому народові забрати все до своїх рук.

Але, щоб кожен не хапався за керму, щоб не йшли всі ростіч, щоб не розпоча-

лась розруха, треба всім з'єднатись в єдину дружню сем'ю.

Українська партія соціялістів-революціонерів закликає всіх, хто спізнав лиха й нужди від царату та капиталістів, хто занадто намучився і настраждався від безправ'я і безхліб'я—всіх закликає під прапор „Земля і Воля“.

З цим гаслом трудовий нарід усієї Росії пошле своїх послів до *Установчих Зборів* (Учредительное Собрание), де буде утворюватись нове життя Нової Росії.

В Установчих Зборах треба виробити: 1) щоб вся Росія перетворилась в Федеративну Демократичну Республіку; 2) щоб вся земля перейшла до рук трудового народу; 3) щоб як найкраще впорядкувати життя робітників і т. и.

Правда, здобути все це не легко. Багачі—поміщики, фабриканти, купці та и прислужанки старого ладу—самі не випустять з своїх лап того добра, яке здобули через піт, кров і сльози селянства і робітництва.

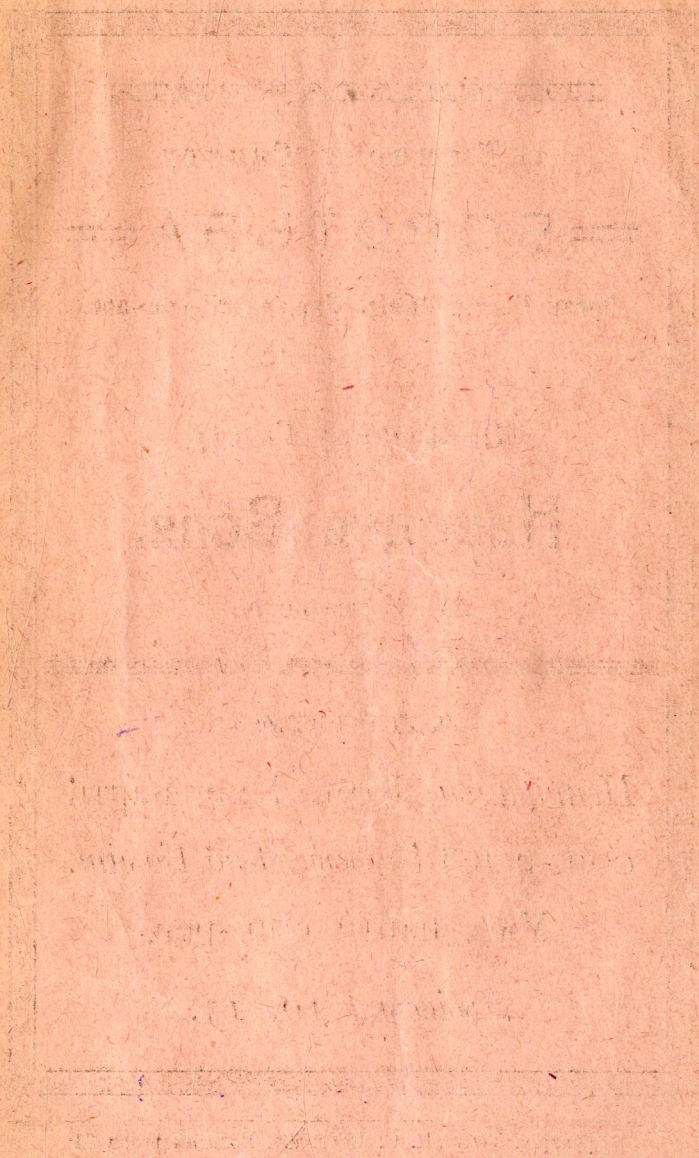
Вони почнуть ще піддобратись, почнуть гуртуватись в свої партії (та і тепер вже гуртуються!), обіцяють багато красних слівечок.

Але нехай трудовий нарід ні на одну хвилину не забуває, що то його закляті вороги, що самохіть вони ніколи не здадуться і з своїх пазурів нічого не випустять.

І тому Українська партія соціалістів-революціонерів закликає увесь трудовий на-рід до єднання, закликає до боротьби за Землю і Волю, за Соціалізм! Борітеся-ж дружно, одностайно!

Борітеся—поборете!

0,48

(1986)

РЛ 5423

06

8265

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ.

1) Тижневу Газету

==БОРОТЬБА==

Орган Центр. Коміт. Укр. партії соц.-рев.

Адр.: Львівська 10. 13.

2) Щоденну Газету

Народня Воля.

Адр. Хрещатик 27.

АДРЕСА:

Центральн. Ком. Укр. партії
соц.-рев. і Київськ. Губ. Коміт.

Укр. партії соц.-рев.

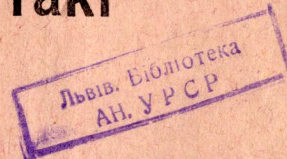
Львівська 10, 13.

Друкарня Т-ва „П. С. Носенко“. Володимирська 34

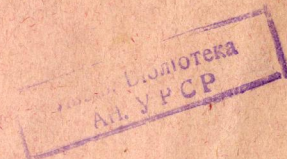
Українська Партія Соціалістів-Революціонерів

Борітеся—поборете!

Хто такі
Соціалісти-
Революціонери
і чого вони
домагаються?

Ціна 15 коп.

Видання Київського Комітету Української партії соціалістів-революціонерів

1917